

Armengol, a la Universitat de València

Vicent Josep Escartí

Universitat de València i escriptor

Rafael Armengol, fins al 20 de maig exposa la seua última sèrie, dedicada al pintor rococó venecià Giovanni Battista Tiepolo, a la Sala Martínez Guerricabeitia de la Universitat de València. Amb la seua particular manera de pintar, Armengol no és la primera vegada que ens ofereix la seua visió sobre un autor concret o sobre un quadre, revisitant-los i oferint-nos –després de fer una deconstrucció i una reconstrucció– un producte final absolutament propi. De fet, el segell seu es deixa sentir allà on intervé, i fins al punt que el resultat final és inequívocament *armengolià*, atés que sap conservar, també –de manera contundent en uns casos, o de forma subtil en altres– l'empremta *pop* que altres autors no han sabut mantenir i que encara pot ser ben vàlida.

Armengol, ara com ara, amb una trajectòria pictòrica ja tan dilatada, se'ns presenta més *unitari* que mai. La seua forma de treballar, d'acostar-se al llenç en blanc, ha estat pràcticament la mateixa des que va fer les seues aproximacions primerenques a Van der Weyden, a mitjan dels 60, i fins que arriba, ara, a la seua reinterpretació de les obres de Tiepolo, amb *Parelles de Tiepolo*. Però entre un punt i l'altre ha passat per les seues fantàstiques interpretacions de Velázquez, de Paolo de San Leocadio i Francesco Pagano, dels frescos de Pompeia, de les obres de Ghirlandaio i d'alguns altres mestres de la pintura que han estat capaços de seduir l'ull de Rafael Armengol. Amb aquest nou treball d'experimentació i d'aprenentatge, i sense desconnectar de les ja esmentades arrels del *pop-art*, l'artista plàstic valencià apunta –inconscientment, potser– cap a la presència de les noves tecnologies i dels llenguatges específics de la publicitat o dels mitjans de comunicació més actuals, entre els quals no cal menystenir la televisió o internet: l'òptica d'Armengol recorda de vegades les



625 línies de la televisió –de l'*antiga* televisió– i, en alguns aspectes, s'anticipa als píxels de les imatges de la xarxa.

Rafael Armengol, una vegada més, ha assolit un punt àlgid en la seua trajectòria pictòrica. Ha aconseguit, tot conjugant diferents elements, una unitat nova que reforça els vincles intangibles que podem detectar i esgrimir entre les obres de Tiepolo i les seues. I conformen un microcosmos nou i d'una qualitat ben remarcable. Armengol s'ha endinsat en Tiepolo i ha sabut descobrir i jugar composicions agosarades –algunes, de gran format–, allunyat de temptacions decorativistes i conscient que el resultat final devia agradar al mateix Tiepolo, tant com ens pot captivar, ara, a nosaltres.